Уздовж тротуару хизувалися своїм темно-зеленим лапатим листям розлогі каштани. Всю весну кохали їх очима люди. Бо ж як тільки сонечко обцілує пишні бруньки, пустунка-хмара вмиє їх теплим дощем, а весняний легіт висушить блакитним рушником, витягають вони з довгих клейких рукавів вкриті ніжним сизим пухом рученята-листочки, які затискують у долонях зелені свічки.

Одного теплого ранку сонце запалює ті зелені свічки біло-рожевим світлом. Тоді каштани нагадують казкові новорічні ялинки чи підвішені під голубою небесною банею велетенські люстри. Вони ваблять до себе і людей, і вередливих метеликів, і нічних непосидюх — хрущів.

Милуються каштанами старі і малі. І ніхто не звертає уваги на тоненького кленчука, якого чиясь добра рука посадила в одному ряду з красеня-

ми каштанами.

Ріс той клен не рік, не два. Якоїсь весни наважився й собі похвалитися цвітом. Ще його побратими-каштани дрімали у напівсні, ніжилися ласкавим сонцем, а він викинув скупі букетики маленьких жовтих зірочок, ніби хотів сказати: "Дивіться, людоньки, який я гарний".

Проходили мимо зухвальця чоловіки і жінки, щебетали дітлахи на накреслених крейдою класах, реготало з нього на повні груди сонце.

Тільки й помітила ті скромні ріденькі букетики старенька двірничка, коли вранці підмітала під кленчуком:

— Хто це стільки сміття насипав?

Отак ніким непомічений і веснував той клен, і літував. Сонце припалювало йому листочки, буйний вітер досхочу грався гілками,

нагинаючи чубату зелену голову до самого тротуару. Тільки й радощів мав, коли горобці не обминали його пишної крони, ховалися там від негоди і жеботіли щось нудне й незрозуміле.

Засумував кленчук, зажурився, коли почув якось уночі, як між далекими холодними зірками курличуть журавлі. Зіщулився, прив’яв.

А вранці від здивування аж затремтів. Малюки, які поспішали до школи, зупинялися біля нього, радісно усміхалися. Ніхто вже не милувався почорнілими за літо каштанами, а очі перехожих чомусь тягнулися до нього.

Що ж таке з ним сталося? Чому зорять на нього?

Так, мабуть, і не дізнався б про те кленчук, якби опівдні не набігла темна хмара і не вмила його холодним дощем. Коли ж засяяло сонце і він глянув у калюжу, що химерним озеречком розпливлася під ним, то не впізнав себе: весь горів барвистим вогнем.

Кленчук з переляку задрижав, від легенького подиху вітру захитав гілками і повільно почав скидати з себе багряні шати.

А діти з радісним галасом кинулися ловити різнобарвні листочки-метелики.